

ГОРДИЯТЪ БОЛЯРИНЪ

Живѣлъ нѣкога въ нашето царство богатъ и красивъ боляринъ. Неговитѣ владения обгръщали голѣми плодородни земи и много красиви мѣстности. Дворецътъ му по хубостъ и разкошъ не отстъпвалъ на царския. Всѣки день въ него се устройвали пиршества и веселби за богати и знатни мъже и жени. Но гордъ и жестокосърдеченъ билъ боляринътъ. Никой беденъ никога не получавалъ помощъ отъ него. Нещастнитѣ не смѣяли да доближатъ дори до двореца, защото върху тѣхъ пуцали вързанитѣ свирепи кучета. Заради тая му жестокость Богъ го наказалъ. Цѣлото му тѣло се покрило съ ржда. Останало чисто само лицето му. За да покрие това, той сложилъ дълги ржавици, които никога не свалялъ отъ ржцетѣ си. Раздѣлилъ се съ всичкитѣ си дотогавашни приятели. Заживѣлъ усамотено, или дирилъ нови познайници, които нищо не знаели за него отъ по-рано.

Самотата почнала да го измжча, затова се оженилъ за една мома отъ далеченъ край на царството. Тя била много красива, добра и набожна. Дочувала за неговата жестокость и какъ го наказалъ Богъ, но, понеже лицето му било чисто и здраво, не повѣрвала на хорскитѣ приказки. Ала не се минало много отъ сватбата, и тя разбрала, защо той не сваля никога ржавицитѣ отъ ржцетѣ си. Натжлила се много, но се пазила да не забележи никой това. Единъ день му казала, че иска да отиде до близкия манастиръ да се помоли. Тамъ живѣлъ старъ и благочестивъ монахъ. И отъ него тя мислила да поиска съветъ, какъ може да